

Pictorul

Crina Lazăr

Pictorul

Tu știi să eternizezi,
fără să complexezi,
tristețea, bucuria,
așteptarea, melancolia,
seninătatea, voluptatea,
răstimpuri
din orice anotimpuri,
speranța ce atârna
între ochi și mâna stângă...
Pensula ta lasă urme vii -
cireșe în obraji,
buburuze-n pădăii,
un felinar într-un colț de parc,
corăbii cu pânzele legate de catarg,
pescăruși zburând peste mare,
priviri pierdute în zare,
valuri împrăstiate
în mii de lacrimi sărate
copaci înfrunziți sau golași,
pustiuri sau cai năvălași.
păsări negre, de pradă,
îngeri albi, de paradă,
orașe cu viața împrăștiată pe străzi,
case cu ferestre ascunse-n livezi,
fete frumoase desculțe prin piață,
boabe de rouă înșirate pe ață...
Din toate picturile de poveste
cel mai drag îmi este
cum știi să surprinzi ploaia...
picăturile risipite
peste frunze-ngălbenite,
peste fete coquette
sub umbrele discrete...
cum porți pensula printre culori
până răsar umbre cu pantofiori,
gene, zâmbete și rochii,
după cum îți cer ochii
prea plini de frumusețe,
până ies tablouri de-o mare finețe.
Om senin și mândru,
tu fixezi atât de simplu,

în ulei pe pânză,
iubirea aprinsă,
fericirea plânsă,
natura surprinsă...
Din curcubeu îți iei culorile,
din viața splendorile
și zugrăvești ușor
orice fior de dor,
de pe pământ ori din cer,
din gânduri ce pier,
din ochii care mor,
din frunza de sub picior...
Pentru toate astea,
domnule pictor,
te ador!